

LA PREDIKO PRI LA SANKTA MES-OFERO

Ĉiuj bonfaroj entute per sia valoro ne egaliĝas al la sankta mes-ofero, ĉar ili estas homaj faroj, sed la sankta meso estas verko de Dio. Martireco estas nenio komparebla al ĝi. Ĝi estas la ofero, kiun homo per sia vivo redonas al Dio. La sankta meso estas la ofero, kiun Dio alportas al homo per siaj Korpo kaj Sango. Ho, kiel grava persono estas sacerdoto! Se li tiun ĉi sian mision ekkomprenus, li mortus. Dio lin obeas. Li diras du frazojn kaj nia Sinjoro je lia signo el la ĉielo eniras en malgrandan hostion. Dio fiksas la rigardon al altaro. „Ĉi tiu estas Mia Filo, la amata“ li diras, „en kiu Mi havas plezuron.“ Dio nenion povas al ni rifuzi pro meritoj, kiuj rezultas el oferado de tiu ĉi Ŝafido. Se ni havus kredon, ni vidus Dion en la sacerdoto, kiu estas kaŝita kiel lumo malantaŭ vitro, kiel vino miksitita kun akvo. Kiam mi tenas post transsubstanciĝo la Plejsanktan Korpon de nia Sinjoro per miaj manoj, ofte mi konsciiĝas, ke mi cetere meritas nur inferon. Mi diras nur por mi mem: „Ho, se mi nur povus Lin kunpreni. La infero estus en lia ĉeesto agraba. Ne estus por mi malfacile tie dum la tuta eterneco suferi, se ni tie estus kune. Sed tiam la infero eĉ ne ekzistus, la amflamoj estingus la flamojn de la justeco.“

Kiel tio estas bela! Post transsubstanciĝo estas ĉi tie bona Dio kiel en la ĉielo. Se homo bone ekkomprenus tiun ĉi misteron, li mortus per la amo. Dio nin indulgas pro nia malforteco.

Iu sacerdoto post transsubstanciĝo iom dubis, ĉu kelkaj liaj vortoj povas kaŭzi, ke nia Sinjoro descendis sur la altaron. Tiu-momente li ekvidis la hostion tute ruĝan – koloriĝintan per sango.

Imagu, ke iu dirus al ni: „Tiu revivigas mortinton.“ Kiel rapide ni kurus, por vidi tion. Sed ĉu la transsubstanciĝo, en kiu ŝanĝiĝas pano kaj vino je Korpo kaj Sango de Dio, ne estas ege pli granda miraklo ol revivigo de la mortinto? Ni devus almenaŭ kvaronhoron prepariĝadi por la sankta meso. Ni devus ĉiam antaŭ bona Dio kiom eble plej multe humiliĝi, kiel li tiel plej multe malaltiĝadas al ni en la Plejsankta Sakramento. Ni devus kiom eble plej severe konscienc-ekzameni, ĉar ni devas esti en stato de graco, por ĝuste travivi la sanktan meson.

Se ni ekkonus valoron de la sankta meso, aŭ pli bone se ni havus kredon, tiam ni ĝin ĉeestadus multe pli fervore. Ĉu vi rememoras, karaj infanoj, la eventon, kiun mi rakontis al vi pri la sacerdoto, kiu preĝis por sia amiko? Dio donis al li ekkonon, ke li estas en purgatorio. Li pensis, ke por li li povas fari nenion pli efikan ol oferi por lia animo la sanktan meson. En la momento de transsubstanciĝo li prenis per siaj fingroj la hostion kaj diris: „Sankta Patro, ni faru interŝanĝon. Vi havas animon de mia amiko, kiu estas en la purgatorio, kaj mi havas Korpon de via Filo, kiu estas en miaj manoj. Do liberigu mian amikon kaj mi donos al vi vian Filon kun ĉiuj liaj meritoj kaj sufero.“ Kaj fakte, en la momento de transsubstanciĝo li vidis la animon de sia amiko tute brilantan ascendi en la gloron de la ĉielo. Se ni volas, karaj infanoj, atingi ion de la bona Dio, ni ankaŭ faru tion tiel. Ni oferu al Li lian amatan Filon kun ĉiuj meritoj de lia morto kaj sufero. Poste li nenion al ni rifuzos. ■

Sankta Johano Maria Vianney